

Arrest

nr. 257 338 van 28 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 oktober 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 255 384 van 31 mei 2021 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de debatten heropent en de partijen oproept te verschijnen op de terechtzitting van 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN, samen met voogd X, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2020 diende verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Zijn kind H.D., 13 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, maakt ook deel uit van dit verzoek om internationale bescherming.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. De treffer toont aan dat verzoeker op 9 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje.

Op 28 september 2020 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 5 oktober 2020 werden terugnameverzoeken gericht aan de Nederlandse en Spaanse autoriteiten.

Op 14 oktober 2020 weigerde Nederland het terugnameverzoek. De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) licht hierbij toe dat op 5 maart 2020 verzoeker, zijn echtgenote en het kind als gezin een verzoek om internationale bescherming indienden in Nederland. Nederland verzond een terugnameverzoek aan Spanje dat dit verzoek voor de drie gezinsleden aanvaardde op 19 maart 2020 op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. Nederland ging op 27 augustus 2020 alleen over tot de overdracht van verzoekers echtgenote en moeder van kind H.D. omdat verzoeker en het kind waren ondergedoken. Enkel de moeder van H.D. meldde zich aan op Schiphol voor de overdracht.

Op 9 oktober 2020 verklaarden de Spaanse autoriteiten zich volgens de bestreden beslissing akkoord met het Belgisch terugnameverzoek op basis van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening.

Op 30 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die betrekking heeft op verzoeker en zijn minderjarig kind:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: S.

geboortedatum: [...]1973

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Oekraïne

+ 1 mindejarig (sic) kind:

Naam: H. voornaam: D. geboortedatum: [...]2007 nationaliteit: Oekraïne

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer H., S., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Oekraïne te zijn, vroeg op 26.08.2020 een afspraak aan bij onze diensten. Op 04.09.2020 bood hij zich in persoon aan om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij legde een kopie voor van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 21.02.2017 en geldig tot 21.02.2027. Hij verklaarde dat hij zijn originele paspoort thuis had achtergelaten.

Hij wordt vergezeld door 1 minderjarig kind: H. D. Dit kind maakt tevens deel uit van betrokkene zijn verzoek voor internationale bescherming (eigen onderlijnen).

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje op 09.05.2017. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Nederland op 05.03.2020.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 28.09.2020. Hij verklaarde gehuwd te zijn en 1 kind te hebben. Hij wordt vergezeld door zijn zoon. Hij

verklaarde dat zijn echtgenote momenteel in Spanje verblijft. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Oekraïne verliet in februari 2017 en via Polen, Duitsland en Frankrijk naar Spanje reisde, waar hij een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij in Sevilla verbleef. Hij verklaarde dat zijn verzoek midden 2018 werd afgewezen. Hij verklaarde dat hij in februari 2020 naar Nederland reisde, waar hij tevens een verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat er een Dublin beslissing werd genomen en ze hem naar Spanje wouden terugsturen. Hij verklaarde dat hij op 26.08.2020 besloot om verder te reizen naar België.

De betrokken stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat het vlakbij was en zijn zoon school wil volgen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er problemen heeft met zijn echtgenote. Hij verklaarde tevens dat zijn zoon met discriminatie werd geconfronteerd op school.

Op 05.10.2020 werden terugnameverzoeken gericht aan de Spaanse en Nederlandse instanties. We ontvingen een weigering van de Nederlandse instanties. De Spaanse instanties stemden op 09.10.2020 in met ons verzoek met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn zoon door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er problemen heeft met zijn echtgenote met wie hij in een scheidingsprocedure zit. Hieromtrent benadrukken we dat hij zich kan wenden tot de bevoegde Spaanse instanties. Er zijn in Spanje onafhankelijke instanties aanwezig die hij kan raadplegen in een echtscheidingsprocedure zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Het feit dat betrokkene zijn zoon gediscrimineerd werd op school leidt niet tot het besluit dat de betrokkene zijn zoon na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Spanje stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Spanje ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Spaanse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Spaanse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Spanje in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit

standpunt meer bepaald in geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Spanje. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Spaanse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 09.10.2020 hebben de Spaanse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Spanje.

De betrokkene zal na overdracht in Spanje een nieuw verzoek kunnen indienen.

We wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 17.04.2020, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport spendeert aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 45). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land ("the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 45) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 46, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 70). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 33) maar we wensen op te merken dat er een lichte verbetering was in 2019 en dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 46, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all

asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 82).

Het AIDA-rapport meldt dat de toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 and 2019 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 78). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Betrokkene wordt vergezeld door zijn minderjarige zoon.

Artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK) bepaalt dat de belangen van het kind bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de eerste overweging vormen. Artikel 3 van het IVRK heeft rechtstreekse werking in zoverre het ertoe strekt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind dienen te worden betrokken.

Ingevolge artikel 24(1) van het EU-Handvest hebben kinderen recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn en mogen zij vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Ingevolge het tweede lid van artikel 24 vormen de belangen van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen.

Punt 13 van de considerans van Verordening 604/2013 vermeldt dat overeenkomstig het IVRK en het EU-Handvest voor de lidstaten bij de toepassing van de verordening het belang van het kind voorop dient te staan. Artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest hebben in het bijzonder uitdrukking gevonden in artikel 6 van Verordening 604/2013 dat procedurele waarborgen voor minderjarigen omvat. Het eerste lid, van dit artikel stelt dat de lidstaten bij alle procedures waarin Verordening 604/2013 voorziet het belang van het kind voorop plaatsen.

Richtlijn 2013/33/EU - de Opvangrichtlijn- beschouwt alleenstaande ouders met minderjarige kinderen als kwetsbaar.

Gelet op het voorgaande komt het erop aan te beoordelen of de belangen van het kind van de betrokkene een reden vormen om af te zien van overdracht aan Spanje en nopen tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieromtrent wensen we te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 23.01.2019 in de zaak C-661/17. Het Hof stelde dat gezien het aan de lidstaat zelf toekomt om te bepalen in welke omstandigheden het toepassing wenst te maken van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule, overwegingen in verband met het belang van het kind voor deze lidstaat niet verplichten tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waar het niet voor verantwoordelijk is ("Artikel 6, lid 1, van verordening nr. 604/2013 moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die volgens de in deze verordening neergelegde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens die bepaling niet verplicht is om rekening te houden met het belang van het kind en om dat verzoek zelf te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van die verordening"). Verder bepaalde het Hof dat artikel 20(3) van Verordening 604/2013 aldus moet worden uitgelegd dat deze bepaling, behoudens bewijs van het tegendeel, het vermoeden creëert dat het in het belang van het kind is om bij de behandeling van zijn situatie tot uitgangspunt te nemen dat deze onlosmakelijk verbonden is met die van zijn ouders.

Gelet op het voorgaande wensen we te benadrukken dat de betrokkene en zijn kind samen aan Spanje zullen worden overgedragen. We wensen op te merken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat families samen opvang krijgen ("The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis..., the unity of families is also respected, as family members are placed together.", pagina 61), de toegang van kinderen van verzoekers tot onderwijs wettelijk is gewaarborgd en kinderen van verzoekers in praktijk ook effectief toegang hebben tot onderwijs (pagina 63).

Gelet op het voorgaande wordt gesteld dat in dit geval geen sprake is van dusdanig bijzondere, individuele omstandigheden dat een overdracht van het kind van betrokkene van een onevenredige hardheid getuigt en vanwege die reden geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor melding van een gezondheidsprobleem. Hij maakt geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige zoon.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen

dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties (4)."

Op 24 maart 2021 heeft verzoeker volgens het administratief dossier het opvangcentrum te Arendonk verlaten en zijn kind H.D., op dat ogenblik juist 14 jaar, achtergelaten in het centrum.

Op 30 maart 2021 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing werd niet aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 24 april 2021 melde Mw. S.V. aan de Dienst Vreemdelingenzaken haar gegevens als voogd van het kind H.D. alsook het adres van zijn nieuwe opvangplaats.

Op 11 juni 2021 maakte de gemachtigde, naar aanleiding van het tussenarrest nr. 255 384 van 31 mei 2021 de informatie over verstrekt door "attaché J.A.B.V. Binnenlandse Veiligheid Ambassade van Spanje" met vertaling naar het Nederlands waaruit onder meer blijkt dat mevrouw K.H., moeder van kind H.D., in Spanje geen internationale beschermingsstatus verkreeg, doch wel een tijdelijke verblijfsvergunning wegens uitzonderlijke omstandigheden omdat zij het slachtoffer is van gender gerelateerd geweld. Wat betreft verzoeker bevat dit verslag dat hij is vastgehouden geweest voor "mishandeling, schending van straf en naar aanleiding van een klacht in de jaren 2018 en 2019." Er wordt ook melding gemaakt van 5 ingetrokken klachten wegens onder andere mishandeling en er wordt melding gemaakt van drie huidige opsporingsbevelen naar aanleiding van een "plaatsing in de gevangenis voor mishandeling, hij heeft een omgangsverbod voor vrouw en kind", "onderzoek van domicilie en locatie naar aanleiding van diefstal" en "specifieke controle voor mishandeling".

Op 21 juni 2021 maakte Mw. S.V., voogd van het kind, aan de Raad, volgend op het tussenarrest, het Spaans vonnis of arrest nr. 231/2020 van het "Provinciaal Hof van Cadiz" van 2 september 2020 over, met beëdigde vertaling naar het Nederlands, aangaande de veroordeling van verzoeker voor intrafamiliaal geweld tegen zijn echtgenote en zijn kind gepleegd op 9 juli 2018. Hieruit blijkt dat verzoeker een straatverbod heeft gekregen "waarbij minstens 200 m uit de buurt van de persoon K.H. [echtgenote van verzoeker en moeder van H.D.] moet gebleven worden, alsook van haar verblijfplaats

en haar werkplaats en verbod om met dezelfde persoon te communiceren via enig communicatiemiddel gedurende een periode van 4 jaar.” Er wordt verduidelijkt dat de tenuitvoerlegging van de straf reeds is begonnen op 10 juli 2018 waardoor het einde ervan is voorzien voor 8 juli 2022.

2. Over de ontvankelijkheid

Bij tussenarrest nr. 255 384 van 31 mei 2021 wees de Raad in het kader van de vraag naar het actueel belang op het feit dat overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat er zich omstandigheden hebben voorgedaan, die niet worden tegengesproken ter zitting van 27 mei 2021 noch van 24 juni 2021, die mogelijks een invloed hebben op het belang van verzoeker en zijn kind en die mogelijks beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening.

Recent antwoordde het Hof van Justitie in Grote Kamer nog, in navolging van een prejudiciële vraag van de Raad van State, in zijn arrest van 15 april 2021 in de zaak H.A. t. Belgische Staat, C-194/19 aangaande de inaanmerkingneming van gegevens die dateren van na het overdrachtsbesluit, in het licht van een effectieve rechterlijke bescherming, als volgt:

“Artikel 27, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunconderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.”

Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren verzoeker en zijn kind nog samen. Blijkens een “synthesedocument telefoongesprek” van 30 maart 2021 is verzoeker, zonder zijn kind, echter op 24 maart 2021 vertrokken met onbekende bestemming. Volgens dit synthesedocument zou een overdracht naar Spanje gepland geweest zijn die vervolgens werd geannuleerd. Verzoeker zou zowel aan de politie als aan “SA” gemeld hebben dat hij in Denemarken verblijft (met een telefoonnummer met prefix +31). Verzoeker zou verklaard hebben dat hij absoluut niet naar Spanje wil gaan. Er staat vervolgens in dit synthesedocument ook vermeld: *“zie ook dossier, betrokkene staat gekend bij Spaanse overheden voor intrafamiliaal geweld, contactverbod voor vrouw en zoon, ontvoering zoon”*.

In het tussenarrest moest de Raad vaststellen dat, ondanks de bewoording “zie ook dossier”, het administratief dossier verder geen info bevatte over het feit dat verzoeker gekend zou staan bij de Spaanse overheden voor intrafamiliaal geweld, dat er sprake zou zijn van een contactverbod voor vrouw en zoon en dat er sprake zou zijn van ontvoering van de zoon. Er bleek wel al dat verzoeker tijdens zijn Dablingehoor verklaarde niet naar Spanje te willen overgedragen worden: *“omdat mijn ex daar woont, ze heeft een klacht ingediend tegen mij want ze wilt niet dat ik mijn zoon zie. Mijn zoon en ik willen niet terug, mijn zoon wilt niet wonen met zijn moeder maar met mij. De politie wilde me in de gevangenis steken omdat ik mijn zoon wilde zien. Mijn zoon heeft ook veel discriminatie gekend op school doordat hij wit en groot is. Hij wou niet meer naar school gaan daar.”*

Ondertussen blijkt door het gevoegde Spaanse vonnis of arrest van 2 september 2020 dat verzoeker inderdaad onder straatverbod staat voor intrafamiliaal geweld. Ook al blijkt uit deze uitspraak dat verzoeker ook geweld gebruikte tegen zijn zoon, en hiervoor ook werd veroordeeld, blijkt uit deze uitspraak evenwel een contactverbod ten aanzien van de echtgenote, doch niet ten aanzien van zijn zoon. Dit contactverbod tussen verzoeker en zijn kind wordt dan weer wel aangehaald door de attaché Binnenlandse Veiligheid Ambassade van Spanje in het schrijven van 23 maart 2021. De informatie dienaangaande is dus niet eenduidig. De voorgelegde stukken bevatten ook geen bevestiging van de ontvoering van het kind, nu in het voormelde schrijven van de Spaanse ambassade staat: *“desalniettemin staat het niet vermeld in onze politionele basis dat K. [naam van de echtgenote van verzoeker] aangifte zou gedaan hebben voor de verdwijning, de vlucht of de ontvoering van het kind.”*

Er blijkt ook uit de supra aangehaalde informatie die de Nederlandse IND heeft verstrekt dat de drie gezinsleden op 5 maart 2020, als gezin nog een verzoek om internationale bescherming indienden in Nederland; dat Nederland, na akkoord van de Spaanse autoriteiten, overdrachtsbesluiten heeft genomen voor de drie gezinsleden; doch op 27 augustus 2020 alleen tot de overdracht van verzoekers echtgenote en moeder van kind H.D. overging omdat verzoeker en het kind waren ondergedoken, klaarblijkelijk in België. In België werd immers op 4 september 2020 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Hoe dan ook blijkt de Raad thans geconfronteerd met een verzoeker met onbekende bestemming en een achtergelaten kind H.D. in België, waarvoor een voogd werd aangesteld.

Het kind H.D. moet dan ook conform artikel 2, j van de Dublin III-verordening worden beschouwd als een niet-begeleide minderjarige. Deze bepaling luidt immers: *“[...] onder dit begrip valt ook een minderjarige die zonder begeleiding wordt achtergelaten nadat hij op het grondgebied van een lidstaat is aangekomen;”*

Op de niet-begeleide minderjarige zijn onder meer de volgende bepalingen van de Dublin III-verordening van toepassing:

Artikel 6, 4: *“Voor de toepassing van artikel 8 onderneemt de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige om na te gaan of er gezinsleden, broers of zussen of familieleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn, waarbij het belang van het kind wordt beschermd (eigen onderlijnen).”*

Artikel 8, lid 2: *“Indien de verzoeker een niet begeleide minderjarige is met een familielid dat zich wettig in een andere lidstaat ophoudt, en het op basis van een individueel onderzoek vaststaat dat dat familielid voor hem kan zorgen, verenigt die lidstaat de minderjarige met zijn familielid en is die lidstaat de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang van de minderjarige is (eigen onderlijnen).”*

Artikel 8, lid 3: *“Indien in meer dan één lidstaat gezinsleden, broers of zussen, of familieleden als vermeld in de leden 1 en 2 verblijven, wordt op basis van het belang van de niet-begeleide minderjarige bepaald welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is (eigen onderlijnen).”*

In het geval van een niet-begeleide minderjarige blijkt uit de vorige bepalingen dat de lidstaat waar de niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zo spoedig mogelijk het nodige doet om na te gaan of er gezinsleden van de niet-begeleide minderjarige op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn. Verder blijkt dat het land verantwoordelijk is waar een familielid zich wettig ophoudt en op basis van individueel onderzoek vaststaat dat het familielid voor de minderjarige kan zorgen. Als er in meer dan een lidstaat familieleden verblijven, die zich wettig ophouden en voor het kind kunnen zorgen, wordt de verantwoordelijke lidstaat bepaald op basis van het belang van de niet-begeleide minderjarige.

Zoals het Hof van Justitie ook heeft uitgelegd in zijn arrest MA e.a. t. Ireland van 23 januari 2019, C-661/17 in punt 89: *“Deze vaststelling strookt met de overwegingen 14 tot en met 16, alsook met onder meer artikel 6, lid 3, onder a), artikel 6, lid 4, artikel 8, lid 1, en artikel 11 van de Dublin III-verordening. Uit deze bepalingen blijkt dat de eerbiediging van het familie- en gezinsleven en, meer in het bijzonder, het behoud van de eenheid van het gezin in beginsel in het belang van het kind is.”*

Uit het voorgaande kan aldus worden samengevat dat door het Hof van Justitie wordt aangenomen dat het in principe in het belang van het kind H.D. is te worden herenigd met zijn "gezin". Thans blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker, de vader, zich in een andere lidstaat "wettig ophoudt". Wat betreft de moeder van het kind blijkt thans dat zij zich in Spanje "wettig ophoudt" aangezien de Spaanse ambassade bevestigt dat zij daar een vergunning voor tijdelijk verblijf heeft gekregen wegens uitzonderlijke omstandigheden omdat ze slachtoffer is van gender gerelateerd geweld. Er is evenmin een indicatie dat zij niet voor haar kind kan zorgen.

In die zin stelde de waarnemend voorzitter ter zitting het actueel belang van het kind in vraag zich te verzetten tegen een beslissing die erop gericht is hem naar Spanje over te dragen.

De Raad wees er in het tussenarrest nog op dat, ook al is de aanwezigheid van de voogd ter zitting niet verplicht, hij ermee belast is de niet-begeleide minderjarige te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures (artikel 9, § 1 van de Voogdijwet van 24 december 2002).

Verder behoort het tot de taak van de voogd alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige. Zijn optreden geschiedt in overleg met de minderjarige, met de persoon of de instelling die hem huisvest, met de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, en met iedere andere betrokken overheid (artikel 11, § 1 van de Voogdijwet van 24 december 2002).

Ter zitting van 24 juni 2021 houdt de voogd vol dat het kind nog actueel belang heeft. Zij stelt dat het kind niet wenst naar zijn moeder in Spanje te gaan. Op vraag van de waarnemend voorzitter waarom, antwoordt zij dat het kind stelt dat hij ook door zijn moeder slecht werd behandeld. Gevraagd naar meer details hierover of enig stuk, stelt de voogd dat zij geen stuk kan voorleggen en dat zij eerst een vertrouwensband met het kind wenst op te bouwen alvorens hierover verder door te vragen. Ze haalt ook aan contact gehad te hebben met zowel de vader als de moeder van het kind. De vader stelde hierbij dat het kind nog een moeder heeft en zich bij zijn moeder kan voegen. De moeder stelde dat het kind in België mag blijven en hier zijn leven mag opstarten. Verder stipt de voogd aan dat ondertussen de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen werd ingezet. Ook de raadvrouw stelt dat het kind nog het belang behoudt aangezien het niet naar Spanje wil en er nu een verblijfsprocedure hangende is.

De Raad herhaalt evenwel dat supra werd samengevat dat door het Hof van Justitie wordt aangenomen dat het in principe in het belang van het kind H.D. is te worden herenigd met zijn "gezin" en dat volgens artikel 8, lid 2 van de Dublin III-verordening de lidstaat een niet-begeleide minderjarige verzoeker met een familielid verenigt dat zich wettig in een andere lidstaat ophoudt en waarbij dat familielid voor hem kan zorgen, en die lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is, mits dit in het belang van de minderjarige is.

Zoals vastgesteld blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker, de vader, zich in een andere lidstaat "wettig ophoudt", en er blijkt dat hij het kind in België heeft achtergelaten en veroordeeld is in Spanje voor geweld tegen zijn vrouw en zijn kind. De handelingen van de vader kunnen aldus bezwaarlijk in het belang van het kind genoemd worden. Wat betreft de moeder van het kind blijkt thans dat zij zich in Spanje wettig ophoudt aangezien de Spaanse ambassade bevestigt dat zij daar een vergunning voor tijdelijk verblijf heeft gekregen wegens uitzonderlijke omstandigheden omdat ze slachtoffer is van gender gerelateerd geweld. Er is evenmin een indicatie dat zij niet voor haar kind kan zorgen. Waar de voogd weliswaar erop wijst dat de moeder verklaart dat zij het goed vindt dat haar kind in België verblijft en hier zijn leven opbouwt, is dit geen afdoende indicatie dat zij niet voor het kind zou kunnen zorgen. Wat betreft het aangehaalde dat de moeder het kind slecht zou behandelen, ligt hier geen begin van bewijs van voor, noch enige concrete toelichtingen. Wat betreft de hangende bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit een onderscheiden procedure betreft en dat het standpunt van de Raad in deze Dublinprocedure er niet aan in de weg staat dat de gemachtigde in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure met mogelijks nieuwe gegevens tot een ander oordeel zou komen over het hoger belang van het kind.

Verweerder stelt ter zitting dat de gemachtigde het standpunt heeft meegedeeld dat een overdracht van het kind alleen aan Spanje "niet aan de orde is". Gevraagd of dit inhoudt dat de bestreden beslissing niet langer weerhouden wordt voor het kind, stelt verweerder dat hieruit geen conclusies mogen worden

getroffen in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij zich volkomen naar de wijsheid van de Raad gedraagt inzake het belang van het kind.

De Raad is gezien het voorgaande van oordeel dat wat betreft het kind H.D. het actueel belang niet is aangetoond zich te verzetten tegen de huidige beslissing, die beoogt hem over te dragen naar Spanje. Er liggen thans geen afdoende elementen voor dat dit niet in zijn belang zou zijn.

Wat betreft verzoeker volhardt de raadvrouw eveneens in diens belang. Ze stipt aan dat aangezien hij nergens terecht kan en hij toch een zoon heeft in België, hij zijn belang behoudt. De Raad is in casu van oordeel dat geen duidelijkheid bestaat over de vraag waar verzoeker zich zou bevinden. Ook al zou verzoeker zelf verklaard hebben dat hij zich in Denemarken bevindt, trekt de gemachtigde dit blijkens het administratief dossier in twijfel. Er ligt evenmin een terugnameverzoek voor uit een andere lidstaat. De Raad is van oordeel dat de huidige overdrachtsbeslissing ook nog steeds uitvoerbaar is voor verzoeker indien hij weer opduikt, om zich bv. bij zijn zoon te vervoegen. Verzoeker dient als ondergedoken te worden beschouwd, de termijn voor overdracht werd door de gemachtigde ook verlengd tot 18 maanden en die beslissing werd niet aangevochten. De Raad behoudt dan ook het actueel belang voor verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. De verzoekende partij uitte uitdrukkelijk haar protest tegen een terugname door Spanje.

Als de thans bestreden beslissing zou worden uitgevoerd, dan zou de verzoekende partij worden overgebracht naar Spanje.

Zij riskeert er bovendien terecht te komen in een onredelijk lange asielprocedure en, gelet op de verzadiging van het opvangnetwerk, is er evenmin enige garantie dat zij op een menswaardige manier zal worden opgevangen.

Dat de asielprocedures thans onredelijk lang duren in Spanje, blijkt duidelijk uit het AIDA-rapport, p. 33 :

Due to the increase in asylum applications in Spain in recent years, which slowed down the functioning of the Spanish asylum system, applicants have to wait long periods of time before getting an appointment to be interviewed by the OAR. In 2017 and 2018, the media reported lines of hundreds of asylum seekers sleeping rough and waiting for their appointment to lodge their asylum claim in front of the offices of the Provincial Brigade for Alien Affairs of the Police of Aluche in Madrid. 130 Severe concerns were raised as the Aluche police station started to process only 99 asylum seekers per day, and to give appointments for lodging of applications as late as December 2020.131

Het rapport vervolgt dat de situatie in 2019 slechts een heel klein beetje verbeterd is (« slightly »).

Cf. Rapport AIDA, p. 70:

In 2018, however, the increase in asylum applications has caused longer waiting periods reaching up to 4 months in the EYD phase in hotels. During 2019, efforts have been made to shorten the time of waiting, which reached 1 month on average. This being said, some cases have been reported in summer 2019 where applicants had to wait up to 2-3 months.

Het opvangsysteem is aldus verzadigd.

II.4. Bovendien, zelfs al zou worden aangenomen dat de laatste actualisatie van het AIDA-rapport optimistischer is met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorg in Spanje, dan nog geeft deze aan dat het zeer moeilijk is om in Spanje psychologische ondersteuning te krijgen, rekening houdend met de specifieke noden van asielzoekers.

Cf. AIDA-rapport, p. 82:

Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problems.

Aan het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, vader met een kind van 13 jaar, kan niet worden getwijfeld.

II.5. De asielzoekers worden er tevens gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en moeten er veel obstakels overwinnen alvorens te kunnen werken.

Het is niet duidelijk hoe de verwerende partij deze problemen kan relativeren na het AIDA-rapport, p. 80 gelezen te hebben :

Asylum seekers are legally entitled to start working 6 months after their application for asylum is officially accepted, while their application is being examined.

Once the first 6-month period is over, applicants may request the renewal of their "red card" (tarjeta roja), in which it will appear that they are authorised to work in Spain with the term of validity of the document that has been issued. 354 There are no other criteria or requirements for them to obtain a work permit, which is valid for any labour sector.

Due to this, and to facilitate their social and labour insertion, reception centres for asylum seekers organise vocational and host language training.

In addition, the 3 main NGOs that manage asylum reception centres - Accem, the Spanish Red Cross and CEAR - have created the Ariadna Network within the 4 CAR managed by DGIAH. The Ariadna Network consists of a comprehensive plan of actions that are intended to meet the specific needs in terms of labour integration presented by asylum seekers and beneficiaries of international protection. Labour integration supportive schemes offered to hosted asylum seekers include services like personalised guidance interviews, pre-employment training, occupational training, active job seeking support.

However, asylum seekers face many obstacles to accessing the Spanish labour market in practice. Many of them do not speak Spanish at the time they receive the red card. In addition to that the recognition of their qualifications is a long, complicated and often expensive procedure. Last but not least, they face discrimination due to their nationality or religion.355

Deze zaken tonen nochtans duidelijk aan dat de Spaanse asielpcedure niet voldoet aan de Europeesrechtelijke standaarden.

Nochtans blijft de verwerende partij volhouden dat niets een transfer van de verzoekende partij naar Spanje zou beletten.

II.6. Ook door de Raad werd dit in het verleden reeds bevestigd - zie CCE n° 131 379 dd. 14 oktober 2014 :

« Après consultation des documents joints au dossier administratif par la partie défenderesse, le Conseil observe que les rapports sur lesquels celle-ci se fonde sont trop généraux par rapport aux informations apportées par la partie requérante avant la prise de la décision attaquée, et ne comportent aucun élément précis confirmant, dans la situation personnelle de la requérante, le motif de l'acte attaqué selon lequel « on ne peut nullement conclure qu'en tant que demandeur d'asile en Espagne ou en tant que membre du groupe vulnérable de demandeurs d'asile, on serait systématiquement et automatiquement soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après: la CEDH) et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ». En outre, le motif de l'acte attaqué, selon lequel « c'est à l'intéressé d'apporter les éléments attestant que, dans son cas, il y a des faits et circonstances qui réfutent la présomption de conformité des États parties à la Convention sur les réfugiés et à l'art. 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. [...] Une simple crainte d'une violation de l'art. 3 de la CEDH n'est en aucun cas suffisante], car elle n'est basée que sur l'expérience personnelle de l'intéressé[e] » ne répond pas adéquatement aux arguments de la requérante, dont il a été fait état lors de son audition du 23 avril 2014 et dans le courrier envoyé par son conseil, le 15 mai 2014. Il s'agit en effet bien d'avoir égard à la situation personnelle de la requérante pour vérifier le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en l'espèce. Le Conseil estime dès lors que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée. »

II.7. Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM -dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.”

Na een theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat hij in geval van overdracht naar Spanje het risico loopt in een onredelijk lange procedure voor internationale bescherming te komen en omwille van de verzadiging van het opvangnetwerk vreest verzoeker in een mensonwaardige manier te zullen opgevangen worden. Verzoeker citeert vervolgens een passage uit het AIDA-rapport. Vervolgens stelt verzoeker dat ook al is de laatste actualisatie van het AIDA-rapport optimistischer wat betreft de toegang tot medische zorg, geeft het rapport aan dat het niet evident is om in Spanje psychologische ondersteuning te krijgen, rekening houdend met de specifieke noden van verzoekers van internationale bescherming. Verzoeker citeert dienaangaande een paragraaf uit het AIDA-rapport. Hij wijst erop dat aan het kwetsbaar profiel van verzoeker met zijn kind van 13 jaar niet kan getwijfeld worden. Verder stipt verzoeker aan dat verzoekers om internationale bescherming gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt, ook dienaangaande citeert verzoeker uit het AIDA-rapport. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de Spaanse procedure voor internationale bescherming niet voldoet aan Europeesrechtelijke standaarden. Tot slot verwijst verzoeker naar een citaat uit een arrest van de Raad. Hij concludeert dat het in die zin is dat artikel 3 van het EVRM, dat een rigoureuus onderzoek veronderstelt en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van

bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk

onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker aanstipt dat hij zich tijdens zijn Dublingehoor verzette tegen een overdracht naar Spanje, dit klopt doch steunde op het volgende: *“omdat mijn ex daar woont, ze heeft een klacht ingediend tegen mij want ze wilt niet dat ik mijn zoon zie. Mijn zoon en ik willen niet terug, mijn zoon wilt niet wonen met zijn moeder maar met mij. De politie wilde me in de gevangenis steken omdat ik mijn zoon wilde zien. Mijn zoon heeft ook veel discriminatie gekend op school doordat hij wit en groot is. Hij wou niet meer naar school gaan daar.”* Verzoeker heeft dus in het geheel geen bezorgdheden geuit aangaande een eventuele lange procedure voor internationale bescherming of enige opvangproblematiek. Hetgeen verzoeker aanhaalde lijkt veeleer te kaderen in het supra besproken Spaanse contactverbod.

Waar verzoeker wijst op een verzadigd opvangsysteem, blijkt dat de gemachtigde aandacht heeft gehad voor de opvang van Dublinterugkeerders in Spanje. Hij heeft erkend dat er zich in het verleden problemen hebben voorgedaan met de opvang van terugkeerders, doch wijst er eveneens op dat de Spaanse overheid hiervoor werd veroordeeld. De gemachtigde beschrijft de opvangprocedure in Spanje en stipt aan dat het feit dat die opvang anders is georganiseerd niet inhoudt dat er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker citeert een passage over een problematiek die zich voordeed in 2017 en 2018 waarbij verzoekers van internationale bescherming op straat dienden te slapen in afwachting van hun afspraak voor het indienen van hun internationaal beschermingsverzoek. Verzoeker zegt evenwel zelf dat het rapport stelt dat de situatie in 2019 verbeterde. De gemachtigde citeert ook de passage uit het verslag waarin gesteld wordt dat een toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren. Verder blijkt uit dit AIDA-rapport, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, dat er als gevolg van de COVID-crisis in 2020 een zeer grote daling gebeurde van het aantal verzoeken om internationale bescherming. De Raad kan de gemachtigde in de beslissing dan ook volgen dat het rapport geen aanleiding geeft tot de conclusie dat er wat betreft opvang in Spanje structurele tekortkomingen zouden zijn die strijden met artikel 3 van het EVRM.

Ook wat betreft de toegang tot de internationale beschermingsprocedure voor Dublinterugkeerders, kan verzoeker de Raad in geen geval overtuigen dat het standpunt van de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk zou zijn, dat wat betreft deze procedure er zich geen structurele tekortkomingen voordoen die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM inhouden. De problematiek waar verzoeker naar verwijst, met name de lange wachtperiodes alvorens verzoekers een beschermingsverzoek kunnen indienen/laten registreren blijken zich niet dermate te stellen voor Dublinterugkeerders, nu de gemachtigde zelf verwijst naar de passage in het AIDA-rapport waaruit blijkt dat de registratie van Dublinterugkeerders prioriteit krijgt.

Waar verzoeker op vlak van gezondheidszorg aanstipt dat er geen gespecialiseerde structuren zijn voor slachtoffers van ernstig misbruik of geweld, zoals dat vaak het geval is voor verzoekers van internationale bescherming die oorlog, willekeurig geweld of foltering hebben meegemaakt, blijkt helemaal niet dat verzoeker en ten overvloede zijn kind, afkomstig uit Oekraïne het slachtoffer zijn geweest van dergelijke problematiek. Het feit dat verzoeker een vader is met een kind van 13 jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing en verzoeker wijst op hun kwetsbaar profiel doet hieraan geen afbreuk. Bovendien en ten overvloede moet worden aangestipt dat verzoeker er niet voor terugschrikte diens zoon van 13 jaar alleen achter te laten in België.

De problematiek die verzoeker aanstipt aangaande de toegang tot de arbeidsmarkt, waarin wordt aangehaald dat ondanks de vele inspanningen van NGO's in de praktijk verzoekers van internationale

bescherming veel obstakels tegenkomen zoals het feit dat ze geen Spaans spreken op het ogenblik dat ze hun "rode kaart" ontvangen, dat de erkenning van hun kwalificaties lang duurt, dat het ingewikkeld is en vaak het gevolg is van een dure procedure en die mensen discriminatie ervaren omwille van hun nationaliteit en religie, kan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat Spanje het Europese recht of de standaarden met de voeten zou treden. Uit het uitgebreide citaat dat verzoeker aanhaalt, blijkt juist dat er trainingen worden georganiseerd en NGO's inspanningen doen met het oog op integratie in de arbeidsmarkt. Het is verder algemeen bekend dat de problemen die verzoeker onderlijnt zich ook in België stellen.

Tot slot meent de Raad dat de feiten die aan de basis liggen van het citaat dat verzoeker weergeeft uit een arrest duidelijk verschillend zijn van de huidige zaak. De Raad vernietigde in die zaak aangezien de gemachtigde in de motivering niet afdoende was ingegaan op de door verzoekende partij concreet aangehaalde rapporten en concreet aangehaalde problemen die ze in Spanje had meegemaakt. Het weze herhaald dat verzoeker als enige reden om niet naar Spanje te willen overgedragen worden, zijn slechte relatie met zijn vrouw heeft aangehaald. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde in de beslissing op dit elementen op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze is ingegaan. Ten overvloede blijkt dat de vader ook heeft aangehaald dat zijn zoon zou gediscrimineerd geweest zijn op school omdat hij wit en groot is. Ook dit element heeft de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze in de beoordeling betrokken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring wat betreft het kind is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES